Sygn. akt I CNP 134/22

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Kowalski

w sprawie z powództwa M. K.
przeciwko P. P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 listopada 2022 r.,
na skutek skargi powódki
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi
z dnia 28 lutego 2020 r., sygn. akt III Ca 1130/19,

1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;

2. oddala wniosek P. P. o zasądzenie kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą powódki o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z 28 lutego 2020 roku, w sprawie z powództwa M. K. przeciwko P. P. o zapłatę zważyć należy, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Jej celem jest uzyskanie prejudykatu umożliwiającego dochodzenie roszczeń odszkodowawczych za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej (art. 417^1 § 2 k.c.).

W świetle art. 424^1 § 1 k.p.c. można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Zgodnie z art. 424^9 k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jest oczywiście bezzasadna. Oczywista bezzasadność skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia zachodzi wtedy, gdy już pierwsza, niepogłębiona ocena powołanych w niej podstaw wskazuje wprost, że one nie wystąpiły albo wystąpiły, lecz nie mogły mieć wpływu na treść orzeczenia (tak m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 grudnia 2020 r., V CNP 51/19 i z 6 kwietnia 2018 r., III CNP 30/17).

Niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424^1 § 1 k.p.c. w zw. z art. 417^1 § 2 k.c. jest wyłącznie orzeczenie, którego nieprawidłowość uznać należy za rażącą, mającą charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty (tak m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 19 kwietnia 2018 r., V CNP 50/17 i z 26 kwietnia 2018 r., IV CNP 53/17). Orzeczenie niezgodne z prawem powinno być sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć bądź wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Podstawą uwzględnienia skargi jest stwierdzona wadliwość orzeczenia, która ma charakter zasadniczy i ewidentny. Bezprawność judykacyjną w rozumieniu art. 424^1 § 1 k.p.c., należy rozumieć w sposób autonomiczny i wąski, z uwzględnieniem specyfiki sądowego stosowania prawa, istoty władzy sądowniczej i niezawisłości sędziowskiej (postanowienie SN z 24 lutego 2021 r., II CNP 56/19).

W skardze powódka wywiodła, że wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi jest niezgodny z art. 481 § 1 k.c. i art. 476 k.c. w związku z tym, że błąd popełniony przez Sąd Okręgowy w Łodzi polega na naruszeniu art. 481 § 1 k.c. przez oddalenie powództwa o zasądzenie roszczeń o zapłatę odsetek od dnia, który następował po dniu wymagalności powyższych roszczeń i art. 476 k.c. ze względu na to, że sąd ustalił termin wymagalności roszczeń objętych pozwem niezgodnie z jego dyspozycją.

Powódka kilkukrotnie zmieniała wysokość roszczenia, którego dochodziła od pozwanego i w okolicznościach sprawy dopuszczalne było przyjęcie, że wezwanie do zapłaty z 12 maja 2011 r. lub oświadczenie o odstąpieniu od umowy z 15 czerwca 2011 r. nie stanowiło jednoznacznej podstawy do ustalenia daty wymagalności dochodzonego roszczenia. Przepisy kodeksu cywilnego nie określają wymagań w zakresie formy i treści, jakim powinno odpowiadać wezwanie do zapłaty. Z funkcji wezwania do zapłaty, którą pełni ono na tle art. 455 k.c., należy wnioskować, że stanowi ono wyraz woli uzyskania od dłużnika określonego świadczenia, przy czym wola ta może zostać wyrażona przez każde zachowanie się, byleby ujawniało ono ją w dostateczny sposób (art. 60 k.c.) (zob. wyrok SN z 22 listopada 1972 r., III CRN 2/72). To, czy treść wezwania do spełnienia świadczenia jest dostatecznie konkretna, by uchylić ewentualne wątpliwości dłużnika co do źródła obowiązku świadczenia, należy oceniać z uwzględnieniem metod właściwych dla wykładni oświadczeń woli (art. 65 § 1 k.c.).

Skarżąca nie wykazała kwalifikowanego naruszenia wskazanych regulacji, zaś przedstawione zarzuty stanowią jedynie polemikę z rozstrzygnięciem Sądu II instancji i próbę kolejnego zaskarżenia niekorzystnego wyroku.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424^9 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

Zawarty w odpowiedzi na skargę wniosek o zasądzenie na rzecz przeciwnika skargi kosztów postępowania według norm przepisanych podlegał oddaleniu. Pozwany wnosił jedynie o oddalenie skargi. Skutkuje to tym, że koszty sporządzenia i wniesienia odpowiedzi na skargę nie mogą być uznane w razie odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania za koszty celowej obrony. Wniosek o ich zasądzenie kosztów związany był bowiem z innym oczekiwanym rozstrzygnięciem (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, OSNC 2015, z. 7 - 8, poz. 91 i z 5 grudnia 2013 r., III SK 23/13).

[as
ał]